

Posudek bakalářské práce

Boccacciův Dekameron,

kterou předložila Tereza Tyšerová.

Ústav románských studií FFUK, červen 2014

Tereza Tyšerová předložila zajímavou bakalářskou práci na téma Boccacciova *Dekameronu*. Přestože se jedná o jednu z neznámějších knih italské literatury a je tedy často traktovanou látkou, není toto dílo lehce popsitelné a jeho analýza není snadná, jak se na první pohled může zdát.

V první kapitole se autorka věnuje poměrně zešíroka Boccacciově biografii, v jejímž rámci také vhodně představuje italské Trecento, dobu, kdy Boccaccio žil a tvořil. Popisuje všechny životní etapy, které mohly mít na autora vliv. Neopomíná ani literární i osobní přátelství s dalšími básníky, jako byl například Francesco Petrarca, a autorovo zapojení do veřejného života.

V druhé kapitole charakterizuje *Dekameron*, autorovo neznámější dílo, a vymezuje jej vůči ostatním Boccacciovým pracím, jejichž krátké obrazy podává. *Dekameron* je vhodně charakterizován jako dílo, které vzniká na přelomu středověku a renesance a je tedy určitým mezníkem. Autorka svá tvrzení dokládá citacemi ze známé, dnes již klasické práce Vittoria Branky *Boccaccio medievale*. V textu však několikrát uvádí také citace z *Dějin italské literatury* Franceska de Sanctise, jehož některé teze byly právě zmíněným Brankou přehodnoceny a bez vysvětlení působí tyto dva prameny poněkud protichůdně. Nejmarkantnější je tento rozpor hned v úvodu práce, kde autorka začíná citátem „Nalézáš tu středověk nejen popřený, ale zesměšněný“ (s. 6). Tato věta by si zasluhovala delší komentář.

Velice oceňuji autorčinu snahu popsat děje příběhů na základě postav, které dané příběhy vyprávějí, případně vládou jednotlivým dnům. Tato charakteristika není jednoduchá, přesto je konstatován určitý výsledek: Dioneo funguje jako rušivý prvek, jeho příběhy mají lehce odlišný charakter a pouze on má právo vyprávět příběhy, které se pevně nedrží pravidel každého dne.

V další kapitole se autorka zabývá analýzou čtyř novel. Jejich výběr je vhodně zvolený, jedná se o první a poslední novelu, na kterých je možné srozumitelně popsat mravní vertikálu, na

které je Dekameron vystavěný, a dále novelu o mnichu Cipollovi a madoně Filipě z Prata, kde autorka popisuje další důležitá témata díla – schopnost bystré reakce a promluvy a téma lásky a postavení ženy v Boccacciově světě. Analýzy v této kapitole jsou dobře uchopené a jasně formulované.

V poslední kapitole se pak autorka věnuje stručnému představení autorů, kteří se také věnovali psaní novel. Do tohoto výčtu zahrnula práce čtyř velkých novelistů italské literatury, představující období od 14. do 17. Století, a ukázala tak silný vliv, který měl Boccaccio na své pokračovatele, přestože samotný charakter novely se s dobou proměnil.

Přestože se v práci objevují jazykové nedokonalosti, nepřesná vyjádření a překlepy (časté opakování slov – s. 6 aj., dnes již poněkud komicky vyznívající opakované použití slova buržoazie, apod.), kapitoly týkající se bio-bibliografie jsou zpracovány pečlivě a zmiňované analýzy jsou na vysoké úrovni. Autorce se podařilo tento nelehký úkol, kterým je představit nejslavnější Boccacciovo dílo v jeho celistvosti, splnit. Autorka se opřela o solidní bibliografii a ve vybraných analýzách se neobávala použít i vlastní úsudek. Proto práci hodnotím známkou výborně.

Praha, 15. 6. 2014

Mgr. Magdalena Žáčková